

Яна Опарій

МУДРА КІШКА ВАРШАВА

Київ
2018

УДК 821.161.2'06-31
О60

Опарій Я.

О60 Мудра кішка Варшава : роман. – Київ :
Видавництво Ліра-К, 2018. – 140 с.

ISBN 978-617-7605-67-5

Книга про тих, кому здалося, що кращим життя може бути лише за кордоном. Безцінні лайфхаки, як навчитися сухим вибиратися з халеп.

Герої книги вирішують, чи був Юзеф Пілсудський зрадником, в Амстердамі тікають від трансвеститів, у Португалії випробовують долю автостопом, напам'ять читають Міцкевича, а у Венеції голим бігає Юлій Цезар. Сумно не буде.

Рекомендовано прочитати до виїзду закордон. Події й герої в книзі – реальні, фантазія авторки задіяна частково.

ISBN 978-617-7605-67-5

© Опарій Я., 2018

© Видавництво Ліра-К, 2018

Від авторки

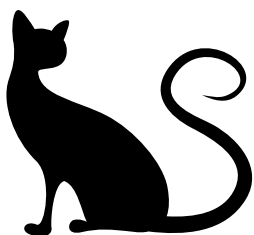
З перших сторінок роману робитимеш вигляд, що Тебе це не стосується. Потім страшенно обуришся.

Можливо, захочеш зробити комусь боляче. Таки зробиш – уб'єш муху, бо заважала читати.

Десь у середині книги Тебе огорне фрустрація, потім заспокоїшся, потім буде смішно, так-так, щиро сміятимешся, покладеш книгу й підеш заварити чай, повернешся, ковтнеш з ултобленої чашки, і поки знову йтимеш на кухню по цукор, шукатимеш відповіді на питання: «А де справедливість?»

Зберешся з думками й таки дочитаєш роман про закордон неоднозначний і підступний.

Розчаруєшся, бо справедливості таки не знайдеш, бо випив чай з цукром, коли п'єш без.

1.

...Могло здатися, що на переднє колесо автівки хтось випорожнився, якби не розбита дівоча голова, що стирчить із передніх дверей. Це, власне, із неї щось витікає. Пучки чорного посмоктаного волосся вітер ганяє по асфальту. Лобове скло розбите, віконця бокові теж, а за кермом нікого. Куди ж подівся водій? Пішов викликати швидку? Не схоже.

У привабливій синій формі біля Тойоти крутяться поліціанти. Через кілька хвилин приїхали білі халати й витягли тіло без спідниці, лише у светрі й порваних панчохах. Замотали у чорну тканину й поклали на носі...

– Стоп! Знято! Заберіть дівчину в приміщення й дайте їй гарячої хербати! – скомандував Лисий і, оголосивши на знімальному майданчику перерву, подумав: – Як же добре грає та українка! Без жодного дублю...

Сценарій серіалу Вероніка отримала на мейла тиждень тому. Винагорода, яку пропонували за роль у кількох сценах, сподобалася, тож одразу погодилася, незважаючи на те, що гроші обіцяли нарахувати через місяць. Не вперше на знімальному майданчику і знає, що за другорядні ролі отримують зарплатню пізніше. Так було і з

рекламою жіночих прокладок, де вона грала двері, і з реаліті-шоу «Хто ожениць мого сина?», де їй пощастило стати однією із претенденток на шлюб із поляком, проте швидко вилетіла через п'янку на зйомках.

На роль повії в серіалі «Маліновський і його партнери» довго шукали українку, яка погодиться отак валятися на дорозі холодної неділі в забитому празькому районі Варшави. Вероніка ж узагалі не вагалася, а чого нехтувати можливістю заробити? З цієї причини їй не стала читати сценарій. Лише переглянула, зрозуміла, що реплік небагато, дати підходять, а зіграти, подумала, і двері зможу.

- Чи давно ти граєш у кіно? - до гримерки зайшла Агата, медсестра в наступному епізоді. Принесла дві чашки чаю.

- Трохи грала, - Вероніка цокотіла зубами, поволі знімаючи подерті панчохи.

П'ять років тому обожнювала розказувати про себе полякам, хоч і лаmanoю польсько-українською, але її розуміли, нові слова надихали. Одразу, щойно почувши, використовувала їх у спілкуванні, щиро ділилася всіма новинами з України, любила порівнювати сусідські культури, традиції, давала чітке уявлення, хто такі українці. Проте вже на другий рік перебування в Польщі її розмови про себе обмежувалися кількома фразами. По-перше, її опонентів сильно бісив український акцент. А по-друге, і самій врешті набридло розпинатися й вивертатися перед тими, у кого слово «Україна» викликало роздратування або жалість.

Агата підсіла ближче й передала Вероніці горнятко з чаєм. Польці страшенно кортіло дізнатися, як отаке чудо сюди занесло. Сюди – до цього серіалу. Раніше українки, яких вона зустрічала у Варшаві, прибирали, куховарили, сиділи на касах супермаркетів або опікувалися літніми поляками. Агата розуміла й те, що краще за українку зіграти роль українки, яка приїхали до Польщі, жодна полька не зможе, та й охочих би не знайшлося. Але відіграти чотири епізоди без жодної претензії режисера, таке Агата бачила вперше.

– Я то граю третій рік, але цього режисера раніше не зустрічала. Хтось казав, що він у Варшаві віднедавна.

Вероніка якраз витерла синці й розтерту помаду. Їй байдуже, знає ця полька режисера чи не знає. Її навіть не цікавило, наскільки той багатий і чому всі його Лисим називають, коли в нього отака шевелюра. Не кожен перукар візьметься в такому кублі копатися. Зараз її хвилювало одне – зламані нігті, які наказали зламати заради ефекту потерпілої пасажирки. Про таке не домовлялися. Це вже занадто! Нікого не турбувало, що вона оті нігті ночами розмальовує, пелюсточки он як рівно розрослися разом з квіточками. Кольори як вдало підібрано. Та добре, хоч синці справжніми не зробили, а лише намалювали задля ефекту, ніколи не знаєш, чого очікувати від сучасного кіно в цій країні. Вероніка ніяк не могла заспокоїтися.

Агата це помітила й вирішила підбадьорити колежанку. Згадала все, що знала про Україну:

– Це правда, що в Україні одноразові «рекламувки»¹ з собою носять, щоб у маркеті зайвий раз не купувати?

Хм, щось новеньке, подумала Вероніка, таких питань до цього не ставили, та лише скоса глянула й мовчки продовжила стирати макіяж.

Агата ніколи не розуміла, як українкам вдається завжди так гарно виглядати, стільки ж часу потрібно витратити! Завжди, коли зустрічала таких дівчат, довго оглядала, наче ребус розгадувала: що у неї на голові, як воно тримається, а, головне, навіщо? Кожного разу бачила щось цікаве в одязі, взутті чи прикрасах. Довго не могла второпати Агата, як українкам вдається на високих підборах й у коротких спідницях тягти три величезні торби в руках, ледь відриваючи їх від землі. Думала й собі спробувати, однак усе забувала.

Глянула на Вероніку, на її зламаний ніготь і вирішила втішити, зробивши комплімент на рахунок красивого манікюру. Але та знову ніяк не відреагувала. Лише подумала, що полька їй заздрить. Тоді Агата припустила, що українка її чомусь не дуже розуміє й зібралася піти. Аж Вероніка таки із себе видавила:

– Правда, думаєш, це кіно? Як на мене, лише пародія фільмова.

Такої зверхності полька аж ніяк не очікувала почути, ледь не розреготалася, проте лише кивнула, попрощалася й хлопнула дверима гримерки.

¹ Поліетиленовий пакет, що продають в маркетах.

Вероніка зібрала речі, приховала собі в сумку чийось пудру, що лежала на столі, бо своя закінчувалася, і почимчикувала до автівки. Більше її нічого не цікавило, ані коли з'явиться серіал у телевізорі, ані полька, ані Лисий зі своїм мистецтвом. А дарма – може, так би не вляпалася.